

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

Brussel, 05.03.1997
COM(97) 105 def.

97/0085 (SYN)

Voorstel voor een

RICHTLIJN VAN DE RAAD

betreffende het storten van afvalstoffen

(door de Commissie ingediend)

TOELICHTING

I. INLEIDING

In 1996 publiceerde de Commissie een mededeling betreffende de actualisering van de communautaire strategie voor het afvalbeheer¹. Die strategie bouwt voort op de beginselen van de in 1989 voorgestelde strategie, maar omvat eveneens een aantal nieuwe maatregelen ter verbetering van het afvalbeheer in de Unie. In het nieuwe voorstel betreffende het storten van afvalstoffen wordt zowel rekening gehouden met de evolutie in de afvalsector, zoals beschreven in de tekst over de actualisering van de communautaire strategie voor het afvalbeheer van 1996, als met regelgeving of herziene regelgeving die sinds de bespreking van het oorspronkelijke voorstel is ingevoerd. Het huidige voorstel is bijgevolg een bij de tijd gebrachte versie van het oorspronkelijke voorstel, waarin rekening is gehouden met de voornaamste elementen van het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 1995 en met de wensen van het Europees Parlement.

II. ACHTERGROND

Het voorstel van Commissie van 1989 betreffende een communautaire strategie voor het afvalbeheer was voornamelijk bedoeld om, uitgaande van een hoog niveau van milieubescherming, de normen voor installaties voor afvalverwerking te harmoniseren.

In zijn resolutie van 7 mei 1990 heeft de Raad de grote krachtlijnen van deze strategie overgenomen. Een belangrijk element in deze strategie was de optimalisering van de definitieve verwijdering van afvalstoffen. Een hoofdprioriteit van de strategie was om van het storten van afval de allerlaatste optie te maken.

In dit kader werkte de Commissie een voorstel uit voor een richtlijn betreffende het storten van afvalstoffen. De bedoeling hiervan was een homogeen stortbeleid in de Lid-Staten tot stand te brengen en de desbetreffende normen in de gehele Gemeenschap te harmoniseren. Dit voorstel werd op 22 juli 1991 bij de Raad ingediend.

Na langdurig overleg stelde de Raad op 6 oktober 1995 hierover een gemeenschappelijk standpunt vast.

Het Europees Parlement achtte evenwel het milieubeschermingsniveau in het gemeenschappelijk standpunt onvoldoende en heeft het daarom op 22 mei 1996 verworpen. Het Parlement verzette zich tegen het grote aantal afwijkingen omdat daardoor de doeltreffendheid van de richtlijn in het gedrang zou komen. Met name was het Parlement er niet over te spreken dat de afwijking voor regio's met een bevolkingsdichtheid van minder dan 35 personen per vierkante kilometer ertoe zou leiden dat 50% van het grondgebied van de Europese Gemeenschap buiten het toepassingsgebied van de voorgestelde richtlijn valt.

¹ COM(96) 399

Aangezien verscheidene Lid-Staten de mening van het Europees Parlement deelden, stelde de Raad vast dat hij niet kon handelen en werd de Commissie daarom verzocht zo spoedig mogelijk een nieuw voorstel in te dienen². Het hierbij voorliggende voorstel is het antwoord van de Commissie op dit verzoek van de Raad van juni 1996.

III. DE EFFECTEN VAN HET STORTEN VAN AFVAL OP HET MILIEU

In de mededeling van de Commissie van 1996 betreffende de actualisering van de communautaire strategie voor het afvalbeheer blijft de hiërarchie van de beginselen, zoals uiteengezet in de mededeling van 1989, gehandhaafd. Afvalpreventie blijft de eerste prioriteit, gevolgd door terugwinning en, in laatste instantie, de veilige verwijdering van afval door het te storten. In de communautaire strategie voor het afvalbeheer is storten de allerlaatste optie omdat het milieu hierdoor aanzienlijk kan worden belast. De belangrijkste negatieve effecten zijn het vrijkomen van schadelijke stoffen in de bodem en het grondwater, de emissie van methaan in de lucht, stof, geluidshinder, ontploffingsgevaar en aantasting van het landschap. Als afval zonder meer wordt gestort, wordt niet aan afvalpreventie gedaan en worden de afvalstoffen niet als grondstof benut, wat overeenkomstig de communautaire afvalstrategie bij voorrang moet gebeuren.

Dat het storten van afval in de Lid-Staten ernstige problemen doet rijzen blijkt uit de talrijke klachten die worden ingediend. Alleen al in 1995-1996 heeft het Europees Parlement 38 petitieën betreffende stortplaatsen ontvangen en voor verder onderzoek aan de diensten van de Commissie doorgegeven. Deze petitieën waren voornamelijk afkomstig uit Spanje, Portugal, Italië en Ierland. Ook de Commissie zelf heeft 60 klachten betreffende stortplaatsen ontvangen. Deze hadden betrekking op stortplaatsen in Italië, Spanje, Portugal, het Verenigd Koninkrijk, Griekenland, Ierland, Frankrijk, Duitsland en België. Een extreme gebeurtenis was die van 10 september 1996 toen 100.000 ton afval van een stortplaats voor huishoudelijk afval in La Coruna (Spanje) de helling afgleed waarbij één persoon werd gedood. De vernietigde stortplaats vormt een ernstige bedreiging voor de nabijgelegen zee en voor de 250.000 inwoners van de stad.

De talrijke klachten inzake stortplaatsen hebben ook betrekking op de gebrekkige uitvoering van de bestaande communautaire wetgeving. Reeds in Richtlijn 75/442/EEG, artikel 4, zijn de verplichtingen van de Lid-Staten inzake het storten van afvalstoffen omschreven. Lid-Staten als Griekenland, Ierland en Portugal zijn er echter nog steeds niet in geslaagd ongecontroleerd storten te voorkomen en voldoen derhalve nog altijd niet aan Richtlijn 75/442/EEG.

Doelstelling van de richtlijn betreffende het storten van afvalstoffen

Overeenkomstig artikel 130 R, lid 2, van het Verdrag gaat het milieubeleid van de Gemeenschap uit van een hoog niveau van bescherming. De hoofddoelstelling van het voorstel is hoge normen voor de verwijdering van afvalstoffen in de Europese Unie te waarborgen en afvalpreventie via recycling en terugwinning te stimuleren. Van cruciaal

² SI (96) 605

belang is het tot stand brengen van een uniform systeem van kosten in de Gemeenschap teneinde onnodig transport van afvalstoffen te voorkomen. De huidige voor het storten van afval aangerekende prijzen in de Lid-Staten lijken de daadwerkelijke kosten voor milieu en samenleving niet goed weer te geven. Overeenkomstig het nieuwe voorstel moeten de Lid-Staten ervoor zorgen dat bij de raming van de kosten voor het storten van afval de externe kosten worden geïnternaliseerd.

Bij de Richtlijnen 89/369/EEG, 89/429/EEG en 94/67/EG heeft de Gemeenschap voorschriften voor de verbranding van afvalstoffen vastgesteld. In afwezigheid van communautaire voorschriften voor stortplaatsen is het risico groot dat het transport van afval naar stortplaatsen nog zal toenemen, aangezien storten momenteel door de afwezigheid van strenge milieunormen aanzienlijk goedkoper is dan alternatieve opties. Dergelijk transporten gaan ook in tegen de geest van Verordening (EEG) nr. 259/93 die precies tot doel heeft de overbrenging van afvalstoffen zo veel mogelijk te beperken.

Subsidiariteit

Het voorstel is verenigbaar met het subsidiariteitsbeginsel. Met het voorstel wordt beoogd uniforme normen voor het storten van afvalstoffen in de gehele Gemeenschap in te voeren. Verschillende nationale normen zouden de huidige discrepanties inzake de milieubescherming in de verschillende regio's van de Gemeenschap niet alleen doen toenemen, maar zullen ook de overbrenging van afval binnen Europa stimuleren. Dat is niet bevorderlijk voor een gezond afvalbeheer in de streken van de Gemeenschap waar dat het meest nodig is.

Ook de wijze waarop in de richtlijn grenzen voor het storten van biologisch afbreekbaar afval worden ingevoerd, strookt met het subsidiariteitsbeginsel. Krachtens deze bepaling wordt het de Lid-Staten immers toegestaan rekening te houden met plaatselijke omstandigheden. Overeenkomstig het voorstel kunnen de Lid-Staten op flexibele wijze beslissen op welke wijze zij de doelstelling, namelijk steeds minder biologisch afbreekbaar afval te storten, zullen verwezenlijken. Deze flexibiliteit is ingebouwd om ervoor te zorgen dat de Lid-Staten die optie kunnen kiezen welke het best bij hun specifieke nationale omstandigheden past.

IV. NIEUWE ELEMENTEN

Sedert de Commissie in 1991 haar eerste voorstel indiende, is de afvalbeheersector aanzienlijk geëvolueerd. Door de ontwikkeling van nieuwe technologieën en de groei van de kennis over producten en stoffen is de aandacht meer en meer toegespitst op de noodzaak om afval te voorkomen en te verminderen. In de meeste Lid-Staten heeft dit geleid tot een herziening van de afvalbeheerprocedures. In het licht van deze ontwikkelingen en gezien de bezwaren van het Europees Parlement zijn in het huidige voorstel een aantal nieuwe elementen opgenomen. De belangrijkste nieuwe elementen zijn hieronder beschreven.

De vermindering van het storten van biologisch afbreekbaar afval

Het voorstel omvat maatregelen om het storten van biologisch afbreekbaar afval terug te dringen en om ervoor te zorgen dat de gassen die in nieuwe en bestaande stortplaatsen vrijkomen, worden verzameld, behandeld en nuttig worden gebruikt. Te dien einde worden maxima voor het storten van biologisch afbreekbaar afval ingevoerd. Deze bepaling heeft ten doel de methaanemissies van stortplaatsen te verminderen en de gescheiden ophaling van biologisch afbreekbaar afval te bevorderen teneinde het storten van afval in het algemeen terug te dringen. De desbetreffende verminderingdoelstellingen zijn dus bedoeld om het sorteren, terugwinnen en recyclen van afval in het algemeen te bevorderen. Verscheidene Lid-Staten, waaronder Duitsland, Oostenrijk, Finland, Frankrijk en Nederland, hebben al maxima of richtsnoeren voor het storten van biologisch afbreekbaar afval ingevoerd.

Overeenkomstig een recente studie³ is 20 tot 50 procent van het stedelijk afval biologisch afbreekbaar. Wanneer wordt beslist om het storten van biologisch afbreekbaar afval terug te schroeven, worden de Lid-Staten verplicht andere afvalbeheersystemen voor dergelijk afval op te zetten. In overeenstemming met het subsidiariteitsbeginsel wordt de Lid-Staten echter voldoende flexibiliteit toegestaan bij de keuze van de manier waarop zij het storten van biologisch afbreekbaar afval geleidelijk willen terugdringen. Biologisch afbreekbaar afval kan worden verzameld, gesorteerd en in nationale composteer-, vergassings- of verbrandingsinstallaties worden verwerkt. In landelijke gebieden kan het thuiscomposteren worden aangemoedigd en er kunnen systemen voor de recycling van papier worden opgezet.

Sedert de totstandkoming van de politieke overeenkomst over het gemeenschappelijk standpunt in 1995 is de aandacht steeds meer verschoven naar het probleem van de methaanproductie in het algemeen, en in stortplaatsen in het bijzonder. Methaan draagt bij tot de stijging van de temperatuur van de atmosfeer en het aardoppervlak en dus tot het broeikaseffect. Na koolstofdioxide is methaan hierbij momenteel de belangrijkste factor. De sectoren landbouw, afvalstoffen en energie gelden als de voornaamste antropogene methaanemissiebronnen. Afval draagt voor 32% bij tot de totale hoeveelheid geproduceerd methaan. Het grootste gedeelte van het methaan uit afval is afkomstig van stortplaatsen.

In de context van de communautaire strategie voor de strijd tegen het broeikaseffect heeft de Commissie een document over de strategie ter vermindering van de methaanemissies opgesteld. In verband met het aandeel van afval hierin is overeenkomstig deze strategie de vermindering van het storten van afvalstoffen de meest kosteneffectieve maatregel. Een tweede aanbeveling is het vrijkomende methaan op te vangen en te gebruiken en het organisch afval op aërobe wijze te behandelen. Aangezien compostering en het opvangen van biogassen alternatieve opties voor het storten van afval zijn, is de hierbij voorgestelde richtlijn betreffende het storten van afvalstoffen volledig in lijn met deze aanbevelingen. Compostering is een aërobe behandeling van biologisch afbreekbaar afval waarbij compost wordt geproduceerd, en kooldioxide- en biogasinstallaties zijn de efficiëntste oplossing voor de opwekking en toepassing van methaangas.

De voorafgaande behandeling van afval alvorens het wordt gestort

³ Kosten-baten analyse van de verschillende afvalbeheer systemen voor stedelijk afval: doelen en instrumentarium voor het jaar 2000-Coopers en Lybrand, 1996

In overeenstemming met de in verscheidene Lid-Statens reeds bestaande praktijk en de algemene afvalbeheerstrategie van de Gemeenschap is een bepaling ingevoerd waarbij wordt geëist dat afval wordt behandeld alvorens het wordt gestort. Het doel van deze behandeling is het volume en de eventuele risico's van het afval te verminderen en verdere behandeling en hergebruik te vergemakkelijken. Behandeling wordt gedefinieerd als "de fysische, chemische of biologische processen, inclusief sorteren, die de eigenschappen van de afvalstoffen zodanig veranderen dat het volume of de gevaarlijke eigenschappen worden gereduceerd, de behandeling wordt vergemakkelijkt of de mogelijkheid tot recycling wordt bevorderd". Deze ruime definitie van behandeling is ingevoerd om andere methoden dan verbranding, voorafgaand aan het storten van afval, te bevorderen.

Een verbod op het storten van banden

Het storten van gebruikte banden (al dan niet versnipperd) wordt verboden. De werkgroep Prioritaire afvalstromen betreffende gebruikte banden, die door de Commissie in 1991 is samengebracht, heeft in haar eindconclusies van 1993 voorgesteld een verbod op het storten van autobanden in te stellen. Om te voorkomen dat stortplaatsen door gestorte autobanden onstabiel worden en om het brandgevaar te beperken, worden die conclusies van de werkgroep nu opgenomen in het voorstel. Het verbod op het storten van hele of versnipperde banden zal tevens de terugwinning van banden bevorderen en dus grondstoffen doen besparen.

Toename van de kosten voor storten

Zoals blijkt uit de actualisering van de communautaire strategie voor afvalbeheer, moeten de Lid-Statens ervoor zorgen dat de prijs die voor het storten van alle soorten afvalstoffen op een stortplaats wordt aangerekend minimaal alle kosten van de inrichting en exploitatie van de stortplaats dekt. Die prijs moet echter eveneens de kosten van de financiële waarborg en de geraamde kosten voor het sluiten en de nazorg van de stortplaats voor een periode van ten minste 50 jaar dekken. Deze bepaling heeft tot doel het evenwicht te herstellen tussen de kosten van het storten van afval, die momenteel aan de lage kant zijn, en de kosten van de andere verwerkingsmethoden, zoals milieuvriendelijke terugwinning, die vrij hoog zijn. In het gemeenschappelijk standpunt was de bepaling opgenomen dat de Lid-Statens ervoor moeten zorgen dat de prijs die voor het storten van alle soorten afvalstoffen op een stortplaats wordt aangerekend, alle kosten van de inrichting en exploitatie van de stortplaats dekt. Overeenkomstig het nieuwe voorstel moeten de Lid-Statens ervoor zorgen dat de prijs bovendien de kosten voor het sluiten en de nazorg dekt.

Gevaarlijk en ongevaarlijk afval mogen niet tezamen worden gestort

Bij dit voorstel wordt het gezamenlijk storten van gevaarlijk en ongevaarlijk afval verboden. In de meeste Lid-Statens wordt deze praktijk nu reeds niet meer toegepast. In het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 1995 werd eveneens bepaald dat gezamenlijk storten van de twee categorieën afval binnen vijf jaar moet zijn verboden. De voordelen voor

het milieu zijn een vermindering van de verontreiniging van de bodem en het grondwater en een gemakkelijker toezicht op stortplaatsen.

Algemene voorschriften voor stortplaatsen

De algemene voorschriften voor alle stortplaatsklassen (bijlage I) zijn verbeterd door de invoering van een verplichte minimumafstand tussen stortplaatsen en woongebieden, door de nadruk die wordt gelegd op het afdichten van het oppervlak van stortplaatsen, door de verplichting om te voorkomen dat afval van stortplaatsen op de openbare weg en in de omgeving terecht komt en tenslotte door het verplicht aanbrengen van een omheining en het instellen van een toegangscontrole tot stortplaatsen om veiligheidsredenen, d.w.z. om illegaal storten te voorkomen.

Strengere voorschriften voor bestaande stortplaatsen

De voorschriften voor bestaande stortplaatsen worden strenger. Het aanpassingsplan moet binnen een jaar na de inwerkingtreding van de richtlijn worden ingediend en vijf jaar na deze datum ten uitvoer worden gelegd. Zoals hierboven reeds gezegd, gelden de voorschriften inzake het verzamelen, de behandeling en het gebruik van de stortplaatsgassen ook voor bestaande stortplaatsen.

Afgezonderde gebieden

Voor kleine eilanden met uitsluitend één stortplaats en afgezonderde, moeilijk toegankelijke gemeenten kunnen afwijkingen van een aantal bepalingen van de richtlijn worden toegestaan. Er zijn passende bepalingen ingebouwd met het doel te voorkomen dat dergelijke afwijkingen al te gemakkelijk worden toegestaan of dat de desbetreffende gebieden voor ongecontroleerd storten worden gebruikt.

V. ECONOMISCHE OVERWEGINGEN

Naar verwachting zal de voorgestelde richtlijn een aanmerkelijke positieve invloed hebben op het milieu, namelijk doordat minder afval wordt gestort, de veiligheid van stortplaatsen wordt verbeterd door vrijkomend methaan beter op te vangen en lekkage te voorkomen en de ongemakken voor de omgeving worden verminderd. De verwezenlijking van deze doelstellingen zal noodzakelijkerwijs bepaalde economische gevolgen hebben. Deze kunnen worden ingedeeld als statische en dynamische kosten. Overeenkomstig de richtlijn moeten stortplaatsen voldoen aan een aantal technische normen, ongeacht hoe groot ze zijn. De kosten voor het aanleggen en exploiteren van dergelijke stortplaatsen zijn statische kosten. Het toepassingsgebied van de richtlijn omvat echter veel meer dan louter de regeling van de huidige stortpraktijken. In overeenstemming met de Europese afvalstrategie is de richtlijn bedoeld om afval van de bodem naar de top van de afvalhiërarchie te verplaatsen, dat wil zeggen afval niet langer te storten maar het te voorkomen en terug te winnen. De kosten om

van het storten van afval naar meer milieuvriendelijke opties over te stappen, vormen de dynamische kosten.

De uit de richtlijn voortvloeiende statische kosten hangen af van de wijze waarop de stortplaatsen momenteel worden geëxploiteerd. In een stortplaats die nu reeds behoorlijk wordt beheerd, zullen de kosten om aan de richtlijn te voldoen waarschijnlijk gering zijn. In ongereguleerde of illegale stortplaatsen, waarvan de bouw- en exploitatiekosten bij definitie haast nul zijn, zal moeten worden geïnvesteerd om ze in overeenstemming met de voorschriften te brengen. Overeenkomstig een recente studie⁴ belopen de kosten voor het storten van gemeentelijk afval in Europa gemiddeld 32 ecu per ton in steden en 20 ecu per ton op het platteland (prijzen van 1993). Dit verschil is te verklaren door de verschillen qua grondprijzen, die veruit het belangrijkste kostenelement vormen.

Overeenkomstig artikel 5 moet het storten van biologisch afbreekbaar afval in een periode van tien jaar worden teruggeschroefd. Om deze doelstelling te behalen, moeten de Lid-Staten dergelijk afval afleiden van stortplaatsen naar andere vormen van afvalbeheer, wat voor sommige Lid-Staten nieuwe investeringen zal vergen en verschillende exploitatiekosten zal meebrengen. Het afvalbeleid en de afvalbeheerstrategie verschillen van Lid-Staat tot Lid-Staat. Hoewel het moeilijk is de juiste kostprijs van een of andere gecombineerde afvalbeheerstrategie te voorspellen, aangezien die afhangt van de specifieke gekozen strategie, toont de beschikbare informatie nu reeds aan dat de Lid-Staten erin slagen om niet alleen het volume van te storten stedelijk afval te verminderen, maar ook de fractie biologisch afbreekbaar afval daarin.

Het is echter duidelijk dat de Lid-Staten die momenteel haast al hun afval storten, grotere inspanningen zullen moeten doen om de doelstellingen van artikel 5 te bereiken. Aan de andere kant van het spectrum zullen Lid-Staten die het storten van afval de afgelopen jaren reeds hebben teruggedrongen, zonder meer in overeenstemming zijn met de richtlijn en geen extra investeringen moeten doen. Tenslotte zijn er een aantal Lid-Staten die recentelijk een vooruitstrevend afvalbeleid ter vermindering van het storten van afval hebben ingevoerd. Voor die landen zullen de nettokosten voor de tenuitvoerlegging van de richtlijn slechts het verschil vertegenwoordigen tussen de doelstellingen van de richtlijn en wat zij zelf reeds hadden gepland.

De tenuitvoerlegging van de richtlijn zal een groot aantal economische en milieuvoordelen met zich brengen. In de eerste plaats zal de gedeeltelijke vervanging van storten door andere afvalbeheermethoden de verontreiniging van grondwater en bodem doen teruglopen zodat op toekomstige saneringskosten kan worden bespaard. Dat zal ook resulteren in verminderde grondstofkosten en, gezien het toenemend hergebruik, in nieuwe kansen voor de milieu-industrie. De investeringen in alternatieve afvalbehandelingsfaciliteiten, zoals installaties voor compostering, recycling en verbranding, zullen werkgelegenheid scheppen. Ten tweede zal de richtlijn resulteren in een vermindering van de methaanemissies. Zoals boven reeds aangegeven is het klimaatveranderingspotentieel van methaan aanzienlijk hoger dan dat van CO₂. Het verminderen van biologisch afbreekbaar afval, is een kosteneffectieve maatregel in

⁴ Kosten-baten analyse van de verschillende afvalbeheer systemen voor stedelijk afval: doelen en instrumentarium voor het jaar 2000-Coopers en Lybrand, 1996

methaan dat vervolgens voor energieproductie kan worden gebruikt. Het voorstel zal er tenslotte toe bijdragen de door de huidige stortpraktijken veroorzaakte ongemakken te verminderen.

VI. TOELICHTING BIJ DE BEPALINGEN VAN HET VOORSTEL

Artikel 1

Het doel van de richtlijn is te voorzien in maatregelen, procedures en begeleiding om de negatieve gevolgen voor het milieu, in het bijzonder verontreiniging van oppervlaktewater, grondwater, bodem en lucht, alsmede de risico's voor de volksgezondheid door het storten van afval zoveel mogelijk te voorkomen of te beperken.

Artikel 2

Dit artikel bevat definities. De verschillende categorieën afvalstoffen (onder meer stedelijke afvalstoffen, gevaarlijke, ongevaarlijke en inerte afvalstoffen) en stortplaatsen worden omschreven en er worden definities gegeven van de begrippen behandeling, percolaat, stortplaatsgas, eluaat, exploitant, biologisch afbreekbaar afval, houder, aanvrager, bevoegde instantie en vloeibaar afval.

Artikel 3

In dit artikel wordt het toepassingsgebied van de richtlijn omschreven en worden de verspreiding op de bodem van slib (met inbegrip van rioolslib en baggerspecie), het gebruik van inerte afvalstoffen (bruikbaar voor terreinophoging/terreinverbetering en aanaarding, of voor bouwdoeleinden), het storten van baggerspecie langs kleine waterwegen, en het storten van niet-verontreinigde grond uitgesloten van het toepassingsgebied van de richtlijn.

Artikel 4

De stortplaatsen worden ingedeeld in 3 klassen: voor gevaarlijke afvalstoffen, voor ongevaarlijke afvalstoffen en voor inerte afvalstoffen.

Artikel 5

Om risico's voor het milieu te voorkomen wordt een uniforme procedure voor de aanvaarding van afvalstoffen voorgeschreven, gebaseerd op de classificatieprocedure voor afvalstoffen die in de verschillende stortplaatsklassen mogen worden aanvaard. De volgende soorten afvalstoffen mogen niet op een stortplaats worden aanvaard:

- biologisch afbreekbare afvalstoffen (er zijn verminderingsdoelstellingen vastgelegd voor 2002, 2005 en 2010);
- vloeibare afvalstoffen;
- ontvlambare of licht ontvlambare afvalstoffen;
- ontplofbare of oxiderende afvalstoffen;
- infectueus ziekenhuisafval en andere klinische afvalstoffen;
- gebruikte banden (met uitzondering van fietsbanden en banden met een diameter van meer dan 1400 mm);
- andere soorten afvalstoffen die niet voldoen aan de aanvaardingseisen van bijlage II.

Artikel 5 bepaalt ook dat het verboden is afvalstoffen te verdunnen of te vermengen om aan de aanvaardingseisen te voldoen. Wel mogen afvalstoffen worden behandeld om ze te verstevigen of te stabiliseren.

Artikel 6

Artikel 6 bepaalt dat de Lid-Staten ervoor moeten zorgen dat:

- alleen behandelde afvalstoffen worden gestort;

- alleen gevaarlijke afvalstoffen die aan de criteria van bijlage II voldoen, aan een stortplaats voor gevaarlijke afvalstoffen worden toegewezen;
- stortplaatsen voor ongevaarlijk afval kunnen worden gebruikt voor stedelijk en ongevaarlijk afval;
- stortplaatsen voor inerte afvalstoffen alleen voor inerte afvalstoffen worden gebruikt.

Artikel 7

Overeenkomstig de algemene eisen inzake het verlenen van vergunningen als neergelegd in Richtlijn 75/442/EEG moet een specifieke vergunningsprocedure worden ingevoerd. De aanvraag voor een stortplaatsvergunning dient ten minste de volgende gegevens te bevatten:

- de identiteit van de aanvrager;
- de soorten en de hoeveelheid afvalstoffen;
- de capaciteit van de stortplaats;
- een hydrologische en geologische beschrijving;
- de beoogde methoden ter preventie van verontreiniging;
- een exploitatieplan;
- een plan voor sluiting en nazorg;
- een milieueffectbeoordeling;
- de door de aanvrager te verstrekken financiële waarborg.

Artikel 8

Met betrekking tot de vergunningsvoorwaarden dragen de Lid-Staten er zorg voor dat:

- het stortplaatsproject voldoet aan alle eisen van de richtlijn;
- het beheer van de stortplaats in handen is van een technisch bekwaam persoon;
- door de aanvrager passende voorzieningen zijn of zullen worden getroffen;
- het stortplaatsproject verenigbaar is met het desbetreffende afvalbeheersplan;
- de bevoegde instantie alvorens met het storten wordt begonnen het terrein inspecteert.

Artikel 9

In de vergunning dient het volgende te zijn opgenomen:

- een beschrijving van de stortplaatsklasse;
- een lijst van de gedefinieerde soorten en hoeveelheden afvalstoffen;
- bijzonderheden over de voorschriften voor stortvoorbereidingen en stortwerkzaamheden;
- bijzonderheden over toezicht- en controleprocedures;
- bijzonderheden over de verplichting voor de aanvrager om ten minste eenmaal per jaar aan de bevoegde instantie verslag uit te brengen over de soorten en hoeveelheden gestorte afvalstoffen;
- de resultaten van het toezichtprogramma.

Artikel 10

Artikel 10 bepaalt dat de voor het storten op een stortplaats aan te rekenen prijzen alle kosten van de inrichting en exploitatie van het terrein moeten dekken, met inbegrip van de kosten voor het sluiten en de nazorg van de stortplaats, een en ander zodat deze prijzen de werkelijke kosten voor de gehele levensduur van de stortplaats weergeven.

Artikel 11

Met betrekking tot de aanvaardingsprocedure voor afvalstoffen moeten de Lid-Staten maatregelen treffen om ervoor te zorgen dat:

- de houder of de exploitant kan aantonen dat de betrokken afvalstoffen op dat terrein kunnen worden aanvaard;
- de exploitant de ontvangstprocedures in acht neemt (controle van de afvalstoffendocumentatie, visuele inspectie van de afvalstoffen aan de ingang, registratie van hoeveelheden en eigenschappen);
- de exploitant altijd een schriftelijke verklaring optekent;
- de exploitant de bevoegde instantie in kennis stelt van een weigering van afvalstoffen op een stortplaats.

Artikel 12

Overeenkomstig dit artikel zijn gemeenschappelijke controle- en toezichtprocedures noodzakelijk om alle mogelijke ongunstige milieueffecten van stortplaatsen tegen te gaan. De Lid-Staten moeten maatregelen treffen om ervoor te zorgen dat:

- de exploitant van een stortplaats een controle- en toezichtprogramma uitvoert (als omschreven in bijlage III);
- de exploitant de bevoegde instantie in kennis stelt van alle nadelige milieueffecten die door de controle- en toezichtprocedures aan het licht worden gebracht;
- de analyses worden uitgevoerd door bevoegde laboratoria.

Artikel 13

Met betrekking tot de sluitingsprocedure moeten de Lid-Staten er zorg voor dragen dat:

- met toestemming van de bevoegde instantie, op verzoek van de exploitant of wanneer de bevoegde instantie daartoe een met redenen omkleed besluit neemt, een stortplaats pas een sluitingsprocedure begint wanneer voldaan is aan de in de vergunning vastgelegde voorwaarden daarvoor;
- een stortplaats pas als definitief gesloten wordt beschouwd, nadat de bevoegde instantie ter plaatse een eindinspectie heeft uitgevoerd;
- de exploitant na sluiting verantwoordelijk blijft voor het onderhoud van de stortplaats, het toezicht op en de analyse van de stortplaatsgasemissies en de beheersing van lekkage naar het grondwater, zolang de bevoegde instantie van oordeel is dat een stortplaats gevaar voor het milieu kan opleveren.

Artikel 14

Wat bestaande stortplaatsen betreft moeten de Lid-Staten er zorg voor dragen dat de exploitatie van stortplaatsen die reeds in gebruik zijn, niet wordt voortgezet tenzij de exploitant binnen drie jaar nadat deze richtlijn van kracht is geworden een aanpassingsplan voor de stortplaats indient. Na de presentatie van het aanpassingsplan beslissen de bevoegde instanties definitief of de exploitatie al dan niet mag worden voortgezet. Op basis van het goedgekeurde aanpassingsplan bepaalt de bevoegde instantie een overgangperiode voor de uitvoering van het plan. Dit plan moet binnen vijf jaar na de inwerkingtreding van de richtlijn ten uitvoer zijn gelegd. De artikelen 4, 5, 6 en 11, alsmede bijlage II zijn binnen twee jaar na de omzetting van deze richtlijn van toepassing op stortplaatsen voor gevaarlijke afvalstoffen.

Artikel 15

Dit artikel omschrijft de verplichting van de Lid-Staten om de Commissie iedere drie jaar een verslag over de uitvoering van de richtlijn toe te zenden.

Artikel 16

Alle wijzigingen die nodig zijn voor de aanpassing van de bijlagen van deze richtlijn aan de vooruitgang van wetenschap en techniek en alle voorstellen voor de standaardisering in verband met het storten van afvalstoffen worden vastgesteld overeenkomstig de procedures van artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG en artikel 17 van deze richtlijn.

Artikel 17

In dit artikel worden de comitéprocedures uiteengezet. De comitéprocedures volgen de procedures als bedoeld in Besluit 87/373/EEG van de Raad, artikel 2, procedure III, variant a).

Artikel 18

De nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen om aan de richtlijn te voldoen treden vóór 30 juni 2000 in werking.

Voorstel voor een
RICHTLIJN VAN DE RAAD
betreffende het storten van afvalstoffen

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 130 S, lid 1,

gezien het voorstel van de Commissie⁵,

gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité⁶,

volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag⁷,

Overwegende dat de Raad in zijn resolutie van 7 mei 1990 betreffende het afvalstoffenbeleid zich verheugt over en zijn steun verleent aan het document inzake de communautaire strategie en de Commissie verzoekt criteria en normen voor het storten van afvalstoffen voor te stellen;

Overwegende dat de Raad in zijn resolutie van 9 december 1996 betreffende het afvalstoffenbeleid van mening is dat in de toekomst in de gehele Gemeenschap alleen nog veilige en gecontroleerde stortactiviteiten mogen worden verricht;

Overwegende dat het zaak is de preventie, het hergebruik en de nuttige toepassing van afvalstoffen alsook het gebruik van de teruggewonnen materialen en energie te stimuleren teneinde de natuurlijke rijkdommen spaarzaam te benutten en zo weinig mogelijk grond te gebruiken;

Overwegende dat storten net zo goed als iedere andere wijze van afvalverwerking behoorlijk moet worden gecontroleerd en beheerd teneinde de mogelijke negatieve gevolgen voor het milieu en de risico's voor de volksgezondheid te voorkomen of te beperken;

Overwegende dat passende maatregelen moeten worden getroffen ter voorkoming van het sluikstorten, dumpen of ongecontroleerd verwijderen van afval; dat de stortplaatsen met het oog hierop controleerbaar moeten zijn met betrekking tot de stoffen die zich in het aldaar gestorte afval bevinden en dat deze stoffen zoveel mogelijk slechts voorzienbare reacties mogen vertonen;

Overwegende dat zowel de hoeveelheid als de toxiciteit van te storten afval waar nodig dienen te worden beperkt en dat daartoe voorbehandelingsprocessen dienen te worden bevorderd om er aldus voor te zorgen dat het storten verenigbaar is met de doelstellingen van deze richtlijn;

⁵ PB nr. ...

⁶ PB nr. ...

⁷ Advies van het Europees Parlement van ...

Overwegende dat de Lid-Staten de beginselen van nabijheid en zelfverzorging bij de verwijdering van hun afvalstoffen op communautair en nationaal niveau moeten kunnen toepassen overeenkomstig Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen⁸ en dat de doelstellingen van die richtlijn moeten worden gepreciseerd en nagestreefd door het opzetten van een geïntegreerd en toereikend net van verwijderingsinstallaties op basis van een hoog milieubeschermingsniveau;

Overwegende dat verschillen tussen technische normen voor het storten van afvalstoffen en de daaraan verbonden stortkosten tot gevolg kunnen hebben dat afval steeds vaker wordt gestort op plaatsen met lage milieubeschermingsniveaus, waardoor als gevolg van het onnodig lange transport van het afval en ontoereikende stortpraktijken een mogelijk ernstige bedreiging van het milieu ontstaat;

Overwegende dat bijgevolg op Gemeenschapsniveau technische normen voor het storten van afvalstoffen moeten worden voorgeschreven teneinde de kwaliteit van het milieu in de Gemeenschap te beschermen, in stand te houden en te verbeteren;

Overwegende dat duidelijk moet worden aangegeven aan welke voorschriften stortplaatsen moeten voldoen ten aanzien van de ligging, de inrichting, het beheer, de controle, de sluiting en de te nemen preventieve en beschermende maatregelen tegen aantastingen van het milieu, op zowel korte als lange termijn, en met name tegen vervuiling door percolaatinfiltratie in de grond;

Overwegende dat, gelet op het voorafgaande, de in aanmerking komende stortplaatsklassen en de voor de verschillende stortplaatsklassen aanvaardbare afvalsoorten duidelijk moeten worden omschreven;

Overwegende dat maatregelen moeten worden genomen om de productie van methaangas op stortplaatsen te verminderen teneinde een algemene temperatuurstijging op aarde tegen te gaan, door middel van een vermindering van het storten van organisch afval en de eis dat op stortplaatsen gasbeheersing wordt ingevoerd;

Overwegende dat de maatregelen ter voorkomen van het storten van organische afvalstoffen ook tot doel hebben het gescheiden verzamelen van organische afvalstoffen en in het algemeen het sorteren, terugwinnen en recyclen te bevorderen;

Overwegende dat de afvalstoffen moeten worden behandeld alvorens ze worden gestort, teneinde het volume en het gevaar ervan te verminderen en de overslag of terugwinning ervan te vergemakkelijken. Sorteren valt onder de definitie van behandeling;

Overwegende dat, vanwege de bijzondere kenmerken van de verwijderingsmethode die het storten vormt, overeenkomstig de reeds in Richtlijn 75/442/EEG vastgestelde algemene voorschriften voor vergunningen en de algemene voorschriften van Richtlijn 96/61/EG inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging⁹ een specifieke

⁸ PB nr. L 194 van 25.7.1975, blz. 47. Richtlijn zoals laatstelijk gewijzigd bij Beschikking 94/3/EG (PB nr. L 5 van 7.1.1994, blz. 15).

⁹ PB nr. L 257 van 10.10.1996, blz. 26.

vergunningprocedure voor alle stortplaatsklassen moet worden ingevoerd; dat de overeenstemming van de stortplaats met deze vergunning in het kader van een inspectie door de bevoegde instantie moet worden gecontroleerd alvorens met het storten wordt begonnen;

Overwegende dat in elk afzonderlijk geval dient te worden gecontroleerd of de afvalstoffen mogen worden gestort op de stortplaats waarvoor zij zijn bestemd;

Overwegende dat, teneinde aantasting van het milieu te voorkomen, een uniforme procedure voor de aanvaarding van afvalstoffen moet worden ingevoerd, die is gebaseerd op een procedure voor de indeling van de in de diverse stortplaatsklassen aanvaardbare afvalstoffen en die meer bepaald gestandaardiseerde grenswaarden omvat; dat hiertoe binnen een voldoende korte termijn een homogeen en gestandaardiseerd systeem voor karakterisering, bemonstering en analyse dient te worden vastgesteld teneinde de tenuitvoerlegging van deze richtlijn te vergemakkelijken; dat de criteria voor aanvaarding bijzonder nauwkeurig moeten zijn met betrekking tot inerte afvalstoffen;

Overwegende dat, in afwachting van de vaststelling van dergelijke voor de karakterisering vereiste analysemethoden of grenswaarden, de Lid-Staten voor de toepassing van deze richtlijn op nationaal niveau lijsten van op stortplaatsen al dan niet aanvaardbare afvalstoffen kunnen handhaven of opstellen, of criteria, met onder andere grenswaarden, kunnen vaststellen die overeenkomen met die welke voor de uniforme aanvaardingsprocedure in deze richtlijn zijn vermeld;

Overwegende dat gemeenschappelijke procedures voor de controle gedurende de exploitatie- en nazorgfasen van een stortplaats moeten worden vastgesteld om eventuele schadelijke effecten van de stortplaats op het milieu te onderkennen en de nodige corrigerende maatregelen te kunnen treffen;

Overwegende dat moet worden bepaald wanneer en hoe een stortplaats dient te worden gesloten en welke verplichtingen en verantwoordelijkheid gedurende de nazorgfase op de exploitant van de stortplaats rusten;

Overwegende dat de voorwaarden voor de toekomstige exploitatie van bestaande stortplaatsen moeten worden vastgesteld teneinde binnen een bepaalde termijn de maatregelen te treffen die nodig zijn om deze stortplaatsen op basis van specifieke aanpassingsplannen met deze richtlijn in overeenstemming te brengen;

Overwegende dat de exploitant passende voorzieningen in de vorm van een financiële garantie dan wel enig ander equivalent dient te treffen teneinde te waarborgen dat alle uit de vergunning voortvloeiende verplichtingen worden nageleefd, inclusief die betreffende de sluitingsprocedure en de nazorg van de stortplaats;

Overwegende dat op grond van het beginsel "de vervuiler betaalt" onder andere rekening moet worden gehouden met de eventuele schade aan het milieu ten gevolge van het storten van afvalstoffen; dat er bijgevolg moet worden gezorgd dat voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats prijzen worden aangerekend die alle met de inrichting en de exploitatie van de stortplaats gemoeide kosten dekken alsmede, voor zover mogelijk, de financiële waarborg of het equivalent daarvan waarover de exploitant dient te beschikken, de

kosten van sluiting van de stortplaats en de kosten van de eventueel noodzakelijk nazorg, een en ander om te waarborgen dat deze prijzen de werkelijke kosten voor de gehele levensduur van de stortplaats weergeven en te voorkomen dat bedoelde kosten ten laste van de gemeenschap vallen;

Overwegende dat ervoor moet worden gezorgd dat de uitvoeringsbepalingen van deze richtlijn overal in de Gemeenschap correct worden nageleefd en dat de opleiding en kennis van de exploitanten en het personeel van stortplaatsen hun de vereiste beroepsbekwaamheid verschaffen;

Overwegende dat de Commissie overeenkomstig de comitéprocedure van artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG een uniforme aanvaardingsprocedure voor afvalstoffen moet invoeren en een uniforme indeling van de in de stortplaatsen aanvaardbare afvalstoffen moet vaststellen;

Overwegende dat de aanpassing van de bijlagen van deze richtlijn aan de wetenschappelijke en technische vooruitgang alsook de standaardisering van de methoden voor controle, bemonstering en analyse, tot stand moeten worden gebracht volgens dezelfde comitéprocedure;

Overwegende dat de Lid-Staten op gezette tijden aan de Commissie verslag moeten uitbrengen over de toepassing van deze richtlijn,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Algemene doelstelling van de richtlijn

Teneinde tegemoet te komen aan de eisen van Richtlijn 75/442/EEG, inzonderheid van de artikelen 3 en 4, heeft deze richtlijn ten doel te voorzien in maatregelen, procedures en richtsnoeren om de negatieve gevolgen van het storten van afvalstoffen voor het milieu, in het bijzonder de verontreiniging van oppervlaktewater, grondwater, bodem en lucht, alsmede de daaruit voortvloeiende risico's voor de volksgezondheid, te voorkomen of zoveel mogelijk te verminderen.

Artikel 2

Definities

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

- a) "afvalstoffen": alle stoffen of voorwerpen die vallen onder Richtlijn 75/442/EEG als gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG;
- b) "stedelijk afval": huishoudelijk afval, alsmede afval van handelszaken, industriële bedrijven en instellingen en andere afvalstoffen die gezien hun aard of samenstelling met huishoudelijk afval kunnen worden gelijkgesteld;
- c) "gevaarlijke afvalstoffen": afvalstoffen die vallen onder Beschikking 94/904/EG van de Raad¹⁰ tot vaststelling van een lijst van gevaarlijke afvalstoffen overeenkomstig artikel 1, lid 4, van Richtlijn 91/689/EEG betreffende gevaarlijke afvalstoffen¹¹ ;
- d) "ongevaarlijke afvalstoffen": afvalstoffen die niet onder c) vallen;
- e) "inerte afvalstoffen": afvalstoffen die geen significante fysische, chemische of biologische veranderingen ondergaan. Inerte afvalstoffen lossen niet op, verbranden niet en vertonen evenmin op andere wijze fysische of chemische reacties, worden niet biologisch afgebroken en hebben geen zodanige negatieve effecten op andere materie waarmee zij in contact komen dat milieuverontreiniging of schade aan de volksgezondheid dreigen te ontstaan. De totale uitloogbaarheid, de verontreinigende componenten van het afval en de ecotoxiciteit van het percolaat mogen niet significant zijn;
- f) "stortplaats": een afvalverwijderingsterrein voor het storten van afvalstoffen op of in de bodem, met inbegrip van interne afvalstortplaatsen (d.w.z. stortplaatsen waar een

¹⁰ PB nr. L 356 van 31.12.1994, blz. 14.

¹¹ PB nr. L 377 van 31.12.1991, blz. 20. Richtlijn zoals gewijzigd bij Richtlijn 94/31/EG (PB nr. L 168 van 2.7.1994, blz. 28).

afvalproducent zijn eigen afval op de plaats van de productie verwijderd) en met uitsluiting van voorzieningen waar afvalstoffen worden uitgeladen ter voorbereiding van verder transport voor recycling, behandeling of verwijdering elders, en van tijdelijk (d.w.z. voor minder dan een jaar) storten van afvalstoffen, voorafgaand aan terugwinning, behandeling of verwijdering;

- g) "behandeling": de fysische, chemische of biologische processen, inclusief sorteren, die de eigenschappen van de afvalstoffen zodanig veranderen dat het volume of de gevaarlijke eigenschappen worden gereduceerd, de behandeling wordt vergemakkelijkt of de mogelijkheid tot recycling wordt bevorderd;
- h) "percolaat": iedere vloeistof die door de gestorte afvalstoffen sijpelt en afkomstig is uit de stortplaats of zich daarin bevindt;
- i) "stortplaatsgas": alle gassen die door de gestorte afvalstoffen worden gevormd;
- j) "eluaat": de oplossing die wordt verkregen door een gesimuleerde doorsijpelingsstest in het laboratorium;
- k) "exploitant": de natuurlijke of rechtspersoon die voor een stortplaats verantwoordelijk is overeenkomstig de interne wetgeving van de Lid-Staat waar de stortplaats zich bevindt; deze persoon kan wisselen van de voorbereidende tot de nazorgfase;
- l) "biologisch afbreekbare afvalstoffen": afvalstoffen die aëroob of anaëroob kunnen worden afgebroken;
- m) "houder": de producent van de afvalstoffen of de natuurlijke- of rechtspersoon die in het bezit ervan is;
- n) "aanvrager": de persoon die overeenkomstig deze richtlijn een aanvraag voor een stortplaats indient;
- o) "bevoegde instantie": de autoriteit die door de Lid-Staat wordt aangewezen als verantwoordelijk voor de uitvoering van de uit deze richtlijn voortvloeiende verplichtingen;
- p) "vloeibare afvalstoffen": afvalstoffen in vloeibare vorm, inclusief afvalwater, maar exclusief slib.

Artikel 3

Toepassingsgebied

- 1) De Lid-Staten passen deze richtlijn toe op elke stortplaats als omschreven in artikel 2, onder f). De bepalingen van deze richtlijn zijn van toepassing onverminderd het bepaalde in Richtlijn 96/61/EG inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging.

- 2) Onverminderd de bestaande Gemeenschapswetgeving zijn van het toepassingsgebied van deze richtlijn uitgesloten:
- de verspreiding op de bodem van slib, met inbegrip van rioolslib en baggerspecie, alsmede soortgelijke stoffen, voor bemesting en grondverbetering,
 - het gebruik van inerte afvalstoffen die bruikbaar zijn voor terreinophoging/terreinverbetering en aanaarding, of voor bouwdoeleinden,
 - het storten van baggerspecie langs kleine waterwegen waaruit die specie afkomstig is,
 - het storten van niet-verontreinigde grond of ongevaarlijke materialen die voortkomen uit de winning van mineralen.
- 3) Onverminderd het bepaalde in Richtlijn 75/442/EEG mogen de Lid-Staten uit eigen keuze delen of het geheel van artikel 6, punt 4, artikel 7, punt 9, artikel 8, punt 1, sub c), artikel 10, artikel 11, lid 1, sub a), b) en c), artikel 12, punt 1 en punt 3, bijlage I, punt 3 en punt 4, bijlage II (uitgezonderd punt 3, niveau 3, en punt 4) en bijlage III, punt 3 tot en met punt 5, als niet van toepassing verklaren voor:
- a) stortplaatsen voor niet gevaarlijk of inert afval met een totale capaciteit van 10.000 ton op eilanden, waar dit de enige stortplaats is en wanneer deze stortplaats uitsluitend bestemd is voor op het eiland ontstaan afval;
 - b) stortplaatsen voor niet gevaarlijk of inert afval in afgezonderde en moeilijk bereikbare gemeenten, wanneer deze stortplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor in deze afgezonderde gemeenten ontstaan afval;
onder "afgezonderde gemeente" wordt verstaan een gemeente:
 - met niet meer dan 500 inwoners per gemeente en ten hoogste vijf inwoners per vierkante kilometer,
 - met toegangswegen die niet kunnen worden gebruikt door zware vrachtwagens van 3,5 ton of meer en
 - waarvan de afstand tot de meest dichtbijgelegen stedelijke agglomeratie met ten minste 250 inwoners per vierkante kilometer ten minste 50 kilometer bedraagt.

Uiterlijk twee jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn zenden de Lid-Staten de Commissie de lijst toe van de eilanden en afgezonderde gemeenten waarvoor deze afwijking geldt. De Commissie maakt deze lijst van eilanden en afgezonderde gemeenten bekend.

Artikel 4

Stortplaatsklassen

Elke stortplaats wordt in één van de volgende klassen ingedeeld:

- stortplaats voor gevaarlijke afvalstoffen,
- stortplaats voor ongevaarlijke afvalstoffen,
- stortplaats voor inerte afvalstoffen.

Artikel 5

Afvalstoffen en vormen van behandeling die niet op een stortplaats mogen worden aanvaard

- 1) Na de inwerkingtreding van deze richtlijn ontvouwen de Lid-Staten een nationale strategie voor de vermindering van het naar stortplaatsen overgebracht biologisch afbreekbaar afval en stellen zij de Commissie van deze strategie in kennis.

De totale hoeveelheid naar stortplaatsen overgebracht biologisch afbreekbaar afval mag de onderstaande maxima niet overschrijden.

Tegen 2002 wordt het naar stortplaatsen overgebracht biologisch afbreekbaar afval - voor zover mogelijk - verminderd tot 75 gewichtsprocent van de totale hoeveelheid in 1993 geproduceerd biologisch afbreekbaar afval.

Tegen 2005 wordt het naar stortplaatsen overgebracht biologisch afbreekbaar afval verminderd tot 50 gewichtsprocent van de totale hoeveelheid in 1993 geproduceerd biologisch afbreekbaar afval.

Tegen 2010 wordt het naar stortplaatsen overgebracht biologisch afbreekbaar afval verminderd tot 25 gewichtsprocent van de totale hoeveelheid in 1993 geproduceerd biologisch afbreekbaar afval.

Het referentiejaar voor bedoelde vermindering is 1993 aangezien dit het laatste jaar is waarvoor gestandaardiseerde EUROSTAT-gegevens beschikbaar zijn. Binnen twee jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn zetten de Lid-Staten systemen op voor de controle van de totale hoeveelheid naar stortplaatsen overgebracht afval en het percentage daarvan dat biologisch afbreekbaar is. Wanneer deze informatie voor statistische doeleinden wordt opgevraagd, wordt zij beschikbaar gesteld aan de bevoegde nationale en communautaire organisaties voor statistiek.

- 2) De Lid-Staten dragen er zorg voor dat de volgende afvalstoffen niet op een stortplaats worden aanvaard:
 - a) vloeibare afvalstoffen, tenzij toegestaan uit hoofde van artikel 6, punt 4; binnen twee jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn stelt de Commissie overeenkomstig de procedure van artikel 16 de methode voor monsterneming en analyse vast die op vloeibare afvalstoffen moet worden toegepast;

- b) afvalstoffen die onder de op de stortplaats heersende omstandigheden ontplofbaar, corrosief, oxiderend, licht ontvlambaar of ontvlambaar zijn, zoals omschreven in bijlage III van Richtlijn 91/689/EEG;
- c) ziekenhuisafval en andere klinische afvalstoffen, afkomstig van medische of diergeneeskundige instellingen, die infectueus zijn zoals omschreven in Richtlijn 91/689/EEG betreffende gevaarlijke afvalstoffen (eigenschap H9 van bijlage III), en afvalstoffen behorende tot categorie 14 (bijlage I.A.) van die richtlijn;
- d) hele gebruikte banden vanaf twee jaar na de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn en versnipperde gebruikte banden vanaf vijf jaar na deze datum (in beide gevallen met uitzondering van fietsbanden en banden met een buitendiameter van meer dan 1400 mm);
- e) alle andere soorten afvalstoffen die niet voldoen aan de overeenkomstig bijlage II vastgestelde aanvaardingscriteria;

De Lid-Staten zorgen ervoor dat:

- 3) het verboden is om afvalstoffen te verdunnen of te vermengen met als enig oogmerk aan de aanvaardingscriteria te voldoen;
- 4) het toegestaan is om, met toestemming van de bevoegde instantie en in overeenstemming met artikel 2, lid 3, van Richtlijn 91/689/EEG, gevaarlijke afvalstoffen te behandelen om ze te verstevigen of te stabiliseren.

Artikel 6

Afvalstoffen die in de onderscheiden stortplaatsklassen moeten worden aanvaard

De Lid-Staten dragen er zorg voor dat:

- 1) alleen behandelde afvalstoffen worden gestort;
- 2) alleen gevaarlijke afvalstoffen die aan de overeenkomstig bijlage II vastgestelde criteria voldoen, aan een stortplaats voor gevaarlijke afvalstoffen worden toegewezen;
- 3) stortplaatsen voor ongevaarlijke afvalstoffen kunnen worden gebruikt voor:
 - a) stedelijk afval;
 - b) ongevaarlijke afvalstoffen van iedere andere oorsprong;
- 4) stortplaatsen voor inerte afvalstoffen alleen voor inerte afvalstoffen worden gebruikt.

Artikel 7

Aanvragen voor vergunningen

De Lid-Staten dragen er zorg voor dat een aanvraag voor een stortplaatsvergunning ten minste de volgende gegevens bevat:

- 1) de identiteit van de aanvrager en, indien de aanvrager niet de exploitant is, van de exploitant;
- 2) de beschrijving van de soorten en de totale hoeveelheid te storten afvalstoffen;
- 3) de voorgenomen capaciteit van de stortplaats;
- 4) de beschrijving van het terrein, met inbegrip van de hydrologische en geologische kenmerken;
- 5) de beoogde methode ter preventie en vermindering van verontreiniging;
- 6) het voorgenomen exploitatie-, toezicht- en controleplan;
- 7) het beoogde plan voor sluiting en nazorg;
- 8) indien er ingevolge Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten¹² een milieueffectbeoordeling is voorgeschreven, de door de ontwikkelaar overeenkomstig artikel 5 van die richtlijn te verstrekken informatie;
- 9) de door de aanvrager te verstrekken financiële waarborg, dan wel alle andere gelijkwaardige voorzieningen als vereist krachtens artikel 8, punt 1, onder c), van deze richtlijn.

Wanneer een vergunningsaanvraag in positieve zin wordt beantwoord, wordt bovengenoemde informatie ter beschikking gesteld van de bevoegde nationale en communautaire organisaties voor statistiek die deze informatie voor statistische doeleinden opvragen.

Artikel 8

Vergunningsvoorwaarden

De Lid-Staten dragen er zorg voor dat:

- 1) de bevoegde instantie geen stortplaatsvergunning verleent, tenzij:

¹² PB nr. L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

- a) het stortplaatsproject voldoet aan alle eisen van deze richtlijn, met inbegrip van de bijlagen;
 - b) het beheer van de stortplaats in handen is van een technisch bekwaam persoon. Aan de exploitanten van stortplaatsen en hun personeel wordt een beroeps- en technische opleiding verstrekt;
 - c) op het moment van ontvangst van de vergunning door de aanvrager passende voorzieningen in de vorm van een financiële waarborg of een equivalent daarvan (bv. een bankwaarborg) zijn getroffen overeenkomstig de bepalingen die door de Lid-Staten worden vastgesteld, om te waarborgen dat aan de verplichtingen die uit de overeenkomstig deze richtlijn afgegeven vergunning voortvloeien (met inbegrip van de nazorg) zal worden voldaan en dat de sluitingsprocedure van artikel 13 zal worden gevolgd. Deze waarborg of het equivalent daarvan blijft behouden zo lang als nodig is voor het onderhoud en de nazorg van de stortplaats uit hoofde van artikel 13, punt 4;
 - d) het stortplaatsproject verenigbaar is met het desbetreffende afvalbeheersplan of de desbetreffende afvalbeheersplannen, genoemd in artikel 7 van Richtlijn 75/442/EEG;
- 2) de bevoegde instantie alvorens met het storten wordt begonnen het terrein inspecteert teneinde zich ervan te vergewissen dat het voldoet aan de relevante voorwaarden van de vergunning. Een en ander doet op geen enkele wijze af aan de verantwoordelijkheid van de exploitant uit hoofde van de vergunningsvoorwaarden.

Artikel 9

Inhoud van de vergunning

Ter precisering en aanvulling van artikel 9 van Richtlijn 75/442/EEG dient in de stortplaatsvergunning ten minste het volgende te zijn opgenomen:

- a) de stortplaatsklasse;
- b) de lijst van de soorten en de hoeveelheden afvalstoffen die op de stortplaats mogen worden gestort;
- c) de voorschriften voor de stortvoorbereidingen, stortwerkzaamheden en toezicht- en controleprocedures, met inbegrip van urgentieplannen (bijlage III, punt 4, onder B), alsmede voorlopige voorschriften voor de sluitings- en nazorgwerkzaamheden;
- d) de verplichting voor de aanvrager om ten minste eenmaal per jaar aan zijn bevoegde instantie verslag uit te brengen over de soorten en hoeveelheden gestorte afvalstoffen en over de resultaten van het toezichtprogramma als bepaald in de artikelen 12 en 13 en bijlage III van deze richtlijn.

Artikel 10

Kosten van het storten van afvalstoffen

De Lid-Staten dragen er zorg voor dat de aangerekende prijs voor het storten van alle soorten afvalstoffen op zowel openbare als particuliere stortplaatsen minimaal alle kosten dekt van de inrichting en exploitatie van het terrein, voor zover mogelijk met inbegrip van de in artikel 8, punt 1, sub c), bedoelde kosten voor het verstrekken van de financiële waarborg, alsmede de geraamde kosten voor het sluiten en de nazorg van de stortplaats voor een periode van ten minste 50 jaar. De Lid-Staten zorgen bij het verzamelen en gebruiken van alle kosteninformatie voor de nodige transparantie.

Artikel 11

Procedures voor de aanvaarding van afvalstoffen

- 1) De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat vóór de aanvaarding van de afvalstoffen op de stortplaats:
 - a) de houder of de exploitant vóór of op het tijdstip van aflevering, of van de eerste van een reeks afleveringen mits het soort afvalstoffen ongewijzigd blijft, met de juiste documentatie kan aantonen dat de betrokken afvalstoffen op dat terrein kunnen worden aanvaard overeenkomstig de in de vergunning vermelde voorwaarden, en dat zij voldoen aan de aanvaardbaarheidscriteria als bedoeld in bijlage II;
 - b) de exploitant van de installatie bij ontvangst de volgende procedures in acht neemt:
 - controle van de afvalstoffendocumentatie, met inbegrip van de documenten die zijn voorgeschreven bij artikel 5, lid 3, van Richtlijn 91/689/EEG en, indien van toepassing, bij Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap¹³;
 - visuele inspectie van de afvalstoffen aan de ingang en op de stortplek en, voor zover zulks dienstig is, verificatie van de overeenstemming met de beschrijving in de door de houder voorgelegde documenten. Indien er representatieve monsters moeten worden genomen ter uitvoering van bijlage II, punt 3, niveau 3, worden de analyseresultaten bewaard en moet de monsterneming geschieden conform bijlage II, punt 5. Deze monsters moeten ten minste één maand worden bewaard;

¹³ PB nr. L 30 van 6.2.1993, blz. 1. Verordening zoals gewijzigd bij Beschikking 94/721/EG (PB nr. L 288 van 9.11.1994, blz. 36).

- bijhouden van een register van de hoeveelheden en eigenschappen van de gestorte afvalstoffen, met vermelding van oorsprong, datum van aflevering, producent of inzamelaar in het geval van stedelijk afval, en in het geval van gevaarlijke afvalstoffen, de nauwkeurige ligging op de stortplaats. Deze informatie wordt ter beschikking gesteld van de bevoegde nationale en communautaire organisaties voor statistiek die deze informatie voor statistische doeleinden opvragen;
 - c) de exploitant van de stortplaats elke op de stortplaats aanvaarde aflevering in een schriftelijke verklaring optekent;
 - d) onverminderd het bepaalde in Verordening (EEG) nr. 259/93, de exploitant de bevoegde instantie in kennis stelt van een weigering afvalstoffen op een stortplaats te aanvaarden.
- 2) De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen om er in verband met stortplaatsen waarvoor overeenkomstig artikel 3, lid 3, een afwijking van de bepalingen van deze richtlijn is toegestaan, zorg voor te dragen dat:
- het afval op de stortplek op gezette tijden wordt geïnspecteerd, teneinde erover te waken dat uitsluitend ongevaarlijk of inert afval van het eiland of de afgezonderde gemeente op de locatie wordt aanvaard;
 - er een register wordt bijgehouden van de hoeveelheden op de stortplaats gedeponeerde afvalstoffen.

Artikel 12

Controle- en toezichtprocedures in de exploitatiefase

De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen opdat de controle- en toezichtprocedures in de exploitatiefase tenminste aan de volgende voorschriften voldoen:

- 1) de exploitant van een stortplaats voert in de exploitatiefase een controle- en toezichtprogramma uit, als omschreven in bijlage III;
- 2) de exploitant stelt de bevoegde instantie in kennis van de resultaten van de controle- en toezichtprocedures die op significante nadelige milieueffecten wijzen en geeft gevolg aan het besluit van de bevoegde instantie over de aard en het tijdstip van de uit te voeren corrigerende maatregelen. Deze maatregelen worden op kosten van de exploitant genomen.

Op basis van de samengevoegde gegevens brengt de exploitant, volgens een door de bevoegde instantie vastgestelde frequentie en in ieder geval ten minste aan het eind van elk kalenderjaar, aan de bevoegde instanties verslag uit over alle controleresultaten, teneinde aan te tonen dat aan de vergunningsvoorwaarden is voldaan en de kennis over het gedrag van afvalstoffen op stortplaatsen te vergroten;

- 3) de kwaliteitscontrole van de in het kader van de controle- en toezichtprocedures uitgevoerde analyses en/of van de in artikel 11, lid 1, onder b), bedoelde analyses, wordt uitgevoerd door bevoegde laboratoria.

Artikel 13

Sluitingsprocedure

De Lid-Staten dragen er zorg voor dat, overeenkomstig de vergunning:

- 1) voor een stortplaats of voor een gedeelte daarvan met de sluitingsprocedure wordt begonnen wanneer:
 - a) voldaan is aan de in de vergunning vastgelegde voorwaarden daarvoor, of
 - b) de bevoegde instantie op verzoek van de exploitant daarvoor toestemming verleent, of
 - c) de bevoegde instantie daartoe een met redenen omkleed besluit neemt;
- 2) een stortplaats of een gedeelte daarvan pas als definitief gesloten wordt beschouwd, nadat de bevoegde instantie ter plaatse een eindinspectie heeft uitgevoerd, alle rapporten van de exploitant heeft beoordeeld en aan de exploitant toestemming voor sluiting heeft verleend. Een en ander doet in geen geval af aan de verantwoordelijkheid van de exploitant uit hoofde van de vergunningsvoorwaarden;
- 3) de exploitant, nadat de stortplaats definitief is gesloten, verantwoordelijk blijft voor onderhoud, toezicht en controle in de nazorgfase zolang de bevoegde instantie zulks nodig acht, rekening houdend met de tijd gedurende welke de stortplaats gevaar kan opleveren.

De exploitant stelt de bevoegde instantie in kennis van de resultaten van de controleprocedures die op significante nadelige milieueffecten wijzen en geeft gevolg aan het besluit van de bevoegde instantie omtrent de aard en het tijdstip van de uit te voeren corrigerende maatregelen;

- 4) zolang de bevoegde instantie van oordeel is dat een stortplaats gevaar voor het milieu kan opleveren, de exploitant van de stortplaats verantwoordelijk is voor toezicht op en analyse van het stortplaatsgas, het stortplaatspercolaat en het grondwater in de omgeving van de stortplaats overeenkomstig bijlage III.

Artikel 14

Bestaande stortplaatsen

De Lid-Staten dragen er zorg voor dat de exploitatie van stortplaatsen waarvoor een vergunning is verleend of die op het tijdstip van de omzetting van deze richtlijn in nationaal recht reeds in gebruik zijn, niet wordt voortgezet tenzij zo spoedig mogelijk, en ten laatste binnen vijf jaar na de inwerkingtreding van de richtlijn, de onderstaande maatregelen zijn getroffen:

- 1) binnen drie jaar nadat deze richtlijn van kracht is geworden, legt de exploitant van een stortplaats de bevoegde instanties ter goedkeuring een door hem opgesteld aanpassingsplan voor met de in artikel 8 bedoelde gegevens alsmede de door hem nodig geachte corrigerende maatregelen.

Indien de bevoegde instantie, na beoordeling van de milieueffecten van de stortplaats, vaststelt dat de stortplaats voldoet aan de doelstellingen van de richtlijn als omschreven in artikel 1, kunnen corrigerende maatregelen overbodig worden.

De exploitant van een stortplaats moet de nodige maatregelen nemen om te voldoen aan de voorschriften van bijlage I, punt 4, van deze richtlijn. Deze maatregelen moeten binnen vijf jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn ten uitvoer worden gelegd;

- 2) na de presentatie van het aanpassingsplan beslissen de bevoegde instanties op basis van dat aanpassingsplan en deze richtlijn definitief of de exploitatie al dan niet mag worden voortgezet. De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen om stortplaatsen waarvoor niet overeenkomstig artikel 8 een vergunning tot voortzetting van de exploitatie is verleend, zo spoedig mogelijk te sluiten overeenkomstig artikel 7, punt 7, en artikel 13;
- 3) op basis van het goedgekeurde aanpassingsplan voor de stortplaats geeft de bevoegde instantie toestemming voor de noodzakelijke werkzaamheden en bepaalt zij een overgangperiode voor de uitvoering van het plan. Dit plan moet binnen vijf jaar na de inwerkingtreding van de richtlijn zijn voltooid;
- 4) binnen twee jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn zijn de bepalingen van de artikelen 4, 5, 6 en 11 en van bijlage II van toepassing op stortplaatsen voor gevaarlijke afvalstoffen.

Artikel 15

Rapportageplicht

Om de drie jaar zenden de Lid-Staten de Commissie een verslag over de uitvoering van deze richtlijn. Dit verslag wordt opgesteld aan de hand van een vragenlijst of schema, uitgewerkt door de Commissie volgens de procedure van artikel 6 van Richtlijn 91/692/EEG¹⁴. Zes maanden voor de aanvang van de verslagperiode wordt de vragenlijst of het schema aan de Lid-Staten toegezonden. Het verslag wordt binnen negen maanden na afloop van de periode van drie jaar waarop het betrekking heeft, aan de Commissie voorgelegd.

¹⁴ PB nr. L 377 van 31.12.1991, blz. 48.

Binnen negen maanden na ontvangst van de verslagen van de Lid-Staten publiceert de Commissie een verslag over de uitvoering van de richtlijn in de Gemeenschap.

Artikel 16

Comité

Alle wijzigingen die nodig zijn voor de aanpassing van de bijlagen van deze richtlijn aan de vooruitgang van wetenschap en techniek en alle voorstellen voor de standaardisering van controle-, bemonsterings- en analysemethoden in verband met het storten van afvalstoffen worden door de Commissie, bijgestaan door het bij artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG opgerichte comité, vastgesteld volgens de procedure van artikel 17 van deze richtlijn. Voorstellen voor de standaardisering van controle-, bemonsterings- en analysemethoden in verband met de bijlagen van deze richtlijn worden door de Commissie, bijgestaan door het comité, binnen twee jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn ingediend.

Binnen twee jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn stelt de Commissie, bijgestaan door dit comité, bepalingen vast voor de harmonisatie en het op gezette tijden toezenden van de in de artikelen 5, 7 en 11 van deze richtlijn bedoelde statistische gegevens en voor de eventuele wijziging van deze bepalingen.

Artikel 17

Comitéprocedures

De Commissie wordt bijgestaan door een comité bestaande uit vertegenwoordigers van de Lid-Staten en voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie. De vertegenwoordiger van de Commissie legt het comité een ontwerp voor van de te nemen maatregelen. Het comité brengt over dit ontwerp advies uit binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van de materie. Het comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 148, lid 2, van het Verdrag is voorgeschreven voor de aanneming van besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie dient te nemen. Bij stemming in het comité worden de stemmen van de vertegenwoordigers van de Lid-Staten gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

De Commissie stelt de beoogde maatregelen vast wanneer zij in overeenstemming zijn met het advies van het comité. Wanneer de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het comité of indien geen advies is uitgebracht, dient de Commissie onverwijld bij de Raad een voorstel in betreffende de te nemen maatregelen. De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

Indien de Raad, na verloop van een termijn die in elk door de Raad uit hoofde van deze paragraaf te nemen besluit zal worden vastgesteld, maar die in geen geval langer kan zijn dan drie maanden na de indiening van het voorstel bij de Raad, geen besluit heeft genomen, worden de voorgestelde maatregelen door de Commissie vastgesteld.

Artikel 18

Omzetting

- 1) De Lid-Staten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om vóór 30 juni 2000 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie hiervan onverwijld in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

- 2) De Lid-Staten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 19

Inwerkingtreding

Deze richtlijn treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen.

Artikel 20

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel,

Voor de Raad

De Voorzitter

ALGEMENE VOORSCHRIFTEN VOOR ALLE STORTPLAATSKLASSEN

1. Plaats

- 1.1 Bij de inrichting van een stortplaats moet rekening worden gehouden met voorschriften betreffende:
- a) de afstand tussen de grens van het terrein enerzijds en woon- en recreatiegebieden, wegen en waterwegen, watermassa's en andere landbouw- en stadsgebieden anderzijds; stortplaatsen voor stedelijk afval moeten op een afstand van tenminste van 0,5 km van woongebieden liggen, stortplaatsen voor gevaarlijke afvalstoffen tenminste 2 km;
 - b) de aanwezigheid in de omgeving van grondwater, kustwater of natuurbeschermingsgebieden;
 - c) de geologische en hydrogeologische gesteldheid van het gebied;
 - d) het gevaar van overstromingen, verzakkingen, aardverschuivingen of lawines op het terrein;
 - e) de bescherming van het natuurlijke of culturele erfgoed in de omgeving.
- 1.2. Er kan alleen toestemming voor een stortplaats worden verleend als na een eventuele bij Richtlijn 85/337/EEG voorgeschreven milieueffectbeoordeling blijkt dat de eigenschappen van de stortplaats gezien bovengenoemde voorschriften of de beoogde corrigerende maatregelen, geen ernstig gevaar voor het milieu opleveren.

2. Water- en percolaatbeheer

Gelet op de eigenschappen van de stortplaats en de meteorologische omstandigheden, moeten er passende maatregelen worden genomen om:

- het doordringen van neerslag in het gestorte afval te beheersen;
- te voorkomen dat oppervlakte- en/of grondwater in de gestorte afvalstoffen doordringen;
- vervuild water en percolaat op te vangen. Indien een evaluatie, die gebaseerd is op de locatie van de stortplaats en op de afvalstoffen waarvoor het terrein bestemd is, aantoont dat de stortplaats geen potentieel gevaar voor het milieu inhoudt, kan de bevoegde instantie beslissen dat deze bepaling niet behoeft te worden toegepast;

- vervuild water en percolaat dat uit de stortplaats wordt opgevangen, te behandelen zodat het voldoet aan de terzake dienende, voor lozing voorgeschreven normen.

Bovenstaande bepalingen zijn niet noodzakelijkerwijs van toepassing op stortplaatsen voor inerte afvalstoffen.

3. Bodem- en waterbescherming

- 3.1. Een stortplaats moet qua ligging en ontwerp voldoen aan de noodzakelijke voorwaarden ter voorkoming van verontreiniging van de bodem, het grond- of het oppervlaktewater, alsmede aan de voorwaarden waarmee een doeltreffende opvang van percolaat wordt gewaarborgd in de gevallen en volgens de voorschriften waarin punt 2 voorziet. De bescherming van bodem-, grond- en oppervlaktewater wordt gedurende de operationele/actieve fase gewaarborgd door de combinatie van een geologische barrière en een bodemafdichting en gedurende de passieve fase of na de sluiting door een combinatie van een geologische barrière en een isolerende deklaag.
- 3.2. De geologische barrière wordt bepaald door de geologische en hydrogeologische gesteldheid onder en in de nabijheid van een stortplaats die een dusdanige verdunningscapaciteit moet hebben dat potentieel gevaar voor bodem en grondwater wordt voorkomen.

De bodem en zijanten van de stortplaats moeten bestaan uit een minerale laag die voldoet aan voorschriften inzake permeabiliteit en dikte, die te zamen een niveau van bescherming (K) van bodem, grond- en oppervlaktewater moeten garanderen dat ten minste gelijkwaardig is aan het niveau dat bereikt wordt met de volgende voorschriften:

- Stortplaats voor gevaarlijke afvalstoffen:

$$K \leq 1,0 \times 10^{-9} \text{ m/s; dikte} \geq 5 \text{ m}$$

- Stortplaats voor ongevaarlijke afvalstoffen:

$$K \leq 1,0 \times 10^{-9} \text{ m/s; dikte} \geq 1 \text{ m}$$

- Stortplaats voor inerte afvalstoffen:

$$K \leq 1,0 \times 10^{-7} \text{ m/s; dikte} \geq 1 \text{ m.}$$

(m/s = meter/seconde)

Indien de geologische barrière niet op natuurlijke wijze aan bovengenoemde voorwaarden voldoet, kan zij kunstmatig worden aangevuld en versterkt met andere middelen die een gelijkwaardig beschermingsniveau garanderen. Een kunstmatige geologische barrière mag niet dunner zijn dan 0,5 meter.

- 3.3. In aanvulling op de hierboven beschreven geologische barrière moet er een actief percolaatopvang- en afdichtingssysteem worden toegevoegd met inachtneming van de volgende beginselen, zodat de ophoping van percolaat onderaan de stortplaats zoveel mogelijk wordt beperkt:

Percolaatopvang en bodemafdichting

STORTPLAATSKLASSE	ongevaarlijk	gevaarlijk
kunstmatige afdichting	vereist	vereist
drainagelaag $\geq 0,5$ m	vereist	vereist

De Lid-Staten mogen algemene of specifieke vereisten vaststellen voor stortplaatsen voor inerte afvalstoffen en voor de kenmerken van de bovengenoemde technische middelen.

Indien de bevoegde autoriteit na beoordeling van de potentiële milieugevaren van oordeel is dat percolaatvorming moet worden voorkomen, kan een oppervlakte-afdichting worden voorgeschreven. Aanbevelingen voor de oppervlakteafdichting zijn de volgende:

STORTPLAATSKLASSE	ongevaarlijk	gevaarlijk
gasdrainagelaag	vereist	niet vereist
kunstmatige afdichting	niet vereist	vereist
ondoordringbare minerale laag	vereist	vereist
drainagelaag $\geq 0,5$ m	vereist	vereist
ondergrondbedekking ≥ 1 m	vereist	vereist

- 3.4. Indien de bevoegde autoriteit op basis van een evaluatie van de milieurisico's aan de hand van met name Richtlijn 80/68/EEG¹⁵, overeenkomstig het bovenstaande punt 2 ("water- en percolaatbeheer"), heeft besloten dat percolaatopvang en -behandeling niet nodig zijn, of indien is vastgesteld dat de stortplaats geen potentieel gevaar oplevert voor bodem, grondwater en oppervlaktewater, mogen de hierboven onder punt 2 en punt 3 genoemde eisen dienovereenkomstig worden verzacht.
- 3.5. De te hanteren methode ter vaststelling van de permeabiliteitscoëfficiënt op stortplaatsen, in het veld en voor het gehele terrein moet worden uitgewerkt en goedgekeurd door het Comité als bedoeld in artikel 16 van deze richtlijn.

¹⁵ PB nr. L 20 van 26.1.1980, blz. 43. Richtlijn zoals laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG (PB nr. L 377 van 31.12.1991, blz. 48).

4. Gasbeheersing

- 4.1. Er dienen afdoende maatregelen te worden getroffen om de ophoping en de verplaatsing van stortplaatsgas te beheersen (zie bijlage III).
- 4.2. Op alle stortplaatsen waar biologisch afbreekbaar afval wordt gestort, moet het stortplaatsgas worden opgevangen, behandeld en gebruikt. Als het opgevangen gas niet voor energieproductie kan worden gebruikt, moet het worden verbrand.
- 4.3. De opvang, de behandeling en het gebruik van stortplaatsgas in de zin van punt 4.2 gebeurt op dusdanige wijze dat schade aan of verslechtering van het milieu, alsmede het risico voor de gezondheid van de mens zoveel mogelijk worden beperkt.

5. Overlast en gevaar

Er dienen maatregelen te worden genomen om de volgende, door een stortplaats veroorzaakte overlast en risico's tot een minimum te beperken:

- stank en stof;
- zwerfvuil;
- lawaai en verkeer;
- vogels, ongedierte en insecten;
- aërosolen;
- brand.

De stortplaats moet zo worden ingericht dat geen afval op de openbare weg en in de omgeving terecht kan komen.

6. Stabiliteit

De afvalstoffen worden zodanig op het terrein gestort dat de stabiliteit van de afvalstofmassa en de bijbehorende constructies gewaarborgd blijft en dat met name verschuivingen worden voorkomen. Indien een kunstmatige barrière wordt aangelegd, moet men er zich van vergewissen dat het geologisch substraat - gelet op de morfologie van de stortplaats - voldoende stabiel is om inklinkingen die de barrière kunnen beschadigen, te voorkomen.

7. Omheining

De stortplaats moet worden omgeven met een omheining waarmee vrije toegang tot de plaats wordt verhinderd. Buiten de bedrijfstijden moeten de hekken gesloten zijn.

Het controle- en toegangssysteem voor iedere stortplaats moet een programma van maatregelen omvatten om illegaal storten van afval op de plaats op te sporen en te ontmoedigen.

**CRITERIA EN PROCEDURES VOOR
DE AANVAARDING VAN AFVALSTOFFEN**

1. Inleiding

In deze bijlage worden beschreven:

- de algemene beginselen voor het aanvaarden van afvalstoffen in de diverse stortplaatsklassen. De procedure van de toekomstige indeling van afvalstoffen moet op deze beginselen worden gebaseerd,
- richtsnoeren voor voorlopige procedures die voor het aanvaarden van afvalstoffen moeten worden gevolgd totdat een uniforme procedure voor de indeling en aanvaarding van afvalstoffen is aangenomen. Samen met de desbetreffende bemonsteringsprocedures moet deze procedure worden uitgewerkt door het technisch comité als bedoeld in artikel 16 van deze richtlijn.

Deze werkzaamheden van het Technisch Comité moeten binnen drie jaar na aanneming van de richtlijn voltooid zijn, waarbij rekening moet worden gehouden met de in artikel 1 van de richtlijn aangegeven doelstellingen.

2. Algemene beginselen

De samenstelling, de uitloogbaarheid, het gedrag op lange termijn en de algemene eigenschappen van de te storten afvalstoffen moeten zo nauwkeurig mogelijk bekend zijn. Aanvaarding van afvalstoffen op een stortplaats kan worden gebaseerd op lijsten van aanvaarde of afgewezen afvalstoffen, naargelang van aard en herkomst, en op analysemethoden en grenswaarden met betrekking tot de eigenschappen van de te aanvaarden afvalstoffen. De in de richtlijn beschreven toekomstige procedures voor afvalaanvaarding dienen zoveel mogelijk te worden gebaseerd op gestandaardiseerde analysemethoden en op grenswaarden voor de eigenschappen van de te aanvaarden afvalstoffen.

Voordat dergelijke analysemethoden en grenswaarden worden vastgesteld, moeten de Lid-Staten minimaal nationale lijsten opstellen van afvalstoffen die voor de verschillende stortplaatsklassen worden aanvaard of afgewezen, of de voor dergelijke lijsten vereiste criteria vastleggen. Om in een bepaalde stortplaatsklasse te worden aanvaard, moet een bepaalde afvalstoffencategorie voorkomen op de desbetreffende nationale lijst, dan wel voldoen aan soortgelijke criteria als die welke vereist zijn om op de lijst te staan. Deze lijsten, of de overeenkomstige criteria, en de analysemethoden en grenswaarden moeten binnen zes maanden na de omzetting van de richtlijn in nationaal recht, of zodra zij op nationaal niveau zijn aangenomen, aan de Commissie worden toegezonden.

Deze lijsten of aanvaardingscriteria moeten worden gebruikt voor de vaststelling van stortplaats-specifieke lijsten, d.w.z. de in artikel 9 van de richtlijn bedoelde lijsten van aanvaarde afvalstoffen die in vergunningen worden vermeld.

De criteria voor de aanvaarding van afvalstoffen op de referentielijsten of in een stortplaatsklasse mogen gebaseerd worden op andere wetgevingen en/of op de eigenschappen van afvalstoffen.

Criteria voor de aanvaarding in een specifieke stortplaatsklasse moeten zijn gebaseerd op overwegingen in verband met:

- de bescherming van het omringende milieu (in het bijzonder grondwater en oppervlaktewater);
- de bescherming van systemen voor milieubescherming (bijvoorbeeld waterafdichtingen en systemen voor de behandeling van percolaat);
- de bescherming van de beoogde processen voor de stabilisering van het afval binnen de stortplaats;
- de bescherming tegen gevaren voor de menselijke gezondheid.

Voorbeelden van op de eigenschappen van de afvalstoffen gebaseerde criteria zijn:

- voorschriften voor de bekendheid van de totale samenstelling;
- beperkingen betreffende de hoeveelheid organisch materiaal in de afvalstoffen;
- voorschriften of beperkingen betreffende de biologische afbreekbaarheid van de organische afvalbestanddelen;
- beperkingen inzake de hoeveelheid gespecificeerde potentieel schadelijke of gevaarlijke bestanddelen (in verhouding tot bovengenoemde beschermingscriteria);
- beperkingen inzake de mogelijke en verwachte uitloogbaarheid van gespecificeerde potentieel schadelijke/gevaarlijke bestanddelen (in verhouding tot bovengenoemde beschermingscriteria);
- ecotoxicologische eigenschappen van de afvalstoffen en het resulterende percolaat.

De op eigenschappen gebaseerde criteria voor de aanvaarding van afvalstoffen moeten over het algemeen het ruimst zijn voor stortplaatsen voor inerte afvalstoffen, strenger voor stortplaatsen voor ongevaarlijke afvalstoffen en het strengst voor stortplaatsen voor gevaarlijke afvalstoffen, in verband met het hogere niveau van milieubescherming dat voor deze laatste twee klassen geldt.

3. Algemene procedures voor het testen en aanvaarden van afvalstoffen

De algemene karakterisering en het testen van afvalstoffen vinden plaats op drie niveaus:

Niveau 1: Basiskarakterisering. Op dit niveau worden nauwkeurig het uitlooggedrag op korte en lange termijn en/of de karakteristieke eigenschappen van de afvalstoffen bepaald aan de hand van genormaliseerde analyse- en gedragstestmethoden.

Niveau 2: Controletest. Op dit niveau wordt via eenvoudiger genormaliseerde analyse- en gedragstestmethoden periodiek getest of een afvalstof voldoet aan de vergunningsvoorwaarden, en/of specifieke referentiecriteriën. De tests zijn gericht op de belangrijkste variabelen en het gedrag die bij de basiskarakterisering zijn vastgesteld.

Niveau 3: Verificatie ter plaatse. Op dit niveau wordt gebruik gemaakt van snelle controlemethoden om na te gaan of een afvalstof dezelfde is als de stof waarop de controletest is uitgevoerd en die in de begeleidende documenten is beschreven. Deze verificatie kan bestaan in een louter visuele inspectie van een lading afvalstoffen voor of na het lossen op de stortplaats.

Een bepaald soort afvalstof wordt normaal gesproken op niveau 1 gekarakteriseerd en voldoet aan de passende criteria alvorens zij op een referentielijst wordt geplaatst. Om op een stortplaats-specifieke lijst te blijven moet een bepaald soort afvalstof op gezette tijden (bijvoorbeeld jaarlijks) worden getest op niveau 2 en daarbij voldoen aan de passende criteria. Elke lading afval die aan de ingang van een stortplaats aankomt, wordt onderworpen aan een verificatie van niveau 3.

Bepaalde soorten afvalstoffen mogen permanent of tijdelijk worden vrijgesteld van tests van niveau 1. Zo'n vrijstelling mag worden verleend omdat het testen niet uitvoerbaar is, omdat passende testprocedures en aanvaardbaarheidscriteria ontbreken of op grond van een andere wetgeving.

4. Richtsnoeren voor voorlopige procedures voor afvalstoffenaanvaarding

Totdat deze bijlage volledig is voltooid zijn alleen niveau 3-tests verplicht en worden niveau 1- en niveau 2-tests zoveel mogelijk toegepast. In dit eerste stadium moeten afvalstoffen die in een bepaalde stortplaatsklasse worden aanvaard, ofwel voorkomen op een restrictieve nationale of voor die stortplaatsklasse specifieke lijst, ofwel voldoen aan soortgelijke criteria als vereist zijn om op die lijst te komen.

De volgende algemene richtsnoeren kunnen worden gehanteerd om voorlopige criteria voor de aanvaarding van afvalstoffen op de drie belangrijkste stortplaatsklassen en de daarmee corresponderende lijsten vast te stellen:

Stortplaatsen voor inerte afvalstoffen: alleen inerte afvalstoffen als gedefinieerd in artikel 2, punt e), van de richtlijn kunnen op de lijst worden geplaatst.

Stortplaatsen voor ongevaarlijke afvalstoffen: om op de lijst te komen, mogen de afvalstoffen niet onder Richtlijn 91/689/EEG vallen.

Stortplaatsen voor gevaarlijke afvalstoffen: een eerste lijst voor stortplaatsen voor gevaarlijke afvalstoffen kan bestaan uit de onder Richtlijn 91/689/EEG vallende soorten afvalstoffen. Dergelijke afvalstoffen zouden echter niet zonder voorafgaande behandeling op de lijst mogen komen indien de totale gehalten of de uitloogbaarheid van potentieel gevaarlijke bestanddelen zo hoog zijn dat zij op korte termijn een beroeps- of milieurisico vormen of ertoe leiden dat de afvalstoffen zich binnen de geplande exploitatieduur van de stortplaats niet voldoende kunnen stabiliseren.

5. Bemonstering van afvalstoffen

Als gevolg van de heterogene samenstelling van veel afvalstoffen kan het bemonsteren van afvalstoffen wat representativiteit en technieken betreft ernstige problemen opleveren. Er zal een Europese norm voor de bemonstering van afvalstoffen worden ontwikkeld. Totdat deze norm overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn door de Lid-Staten is goedgekeurd, mogen de Lid-Staten nationale normen en procedures toepassen.

CONTROLE- EN TOEZICHTPROCEDURES
IN DE EXPLOITATIE- EN NAZORGFASE

1. Inleiding

Het doel van deze bijlage is de controleprocedures te omschrijven die minimaal moeten worden uitgevoerd om na te gaan:

of de afvalstoffen in overeenstemming met de criteria voor de betrokken stortplaats klasse voor verwijdering zijn aanvaard;

- of de processen op de stortplaats naar wens verlopen;
- of de werking van de milieubeschermingssystemen volledig aan de bepalingen beantwoordt;
- of aan de vergunningsvoorwaarden voor de stortplaats voldaan is.

2. Meteorologische gegevens

Uit hoofde van hun rapportageplicht (artikel 15 van de richtlijn) verstrekken de Lid-Staten voor elke stortplaats gegevens over de wijze waarop meteorologische gegevens worden verzameld. De Lid-Staten mogen zelf besluiten hoe de gegevens worden verzameld (in situ, nationaal meteorologisch net, enz.).

Indien de Lid-Staten besluiten dat waterbalansen een doelmatig instrument zijn om na te gaan of zich in de bodem van de stortplaats een percolaat opbouwt en of de stortplaats lekt, wordt aanbevolen om, zo lang de bevoegde autoriteit zulks vereist overeenkomstig artikel 13, punt 3, van deze richtlijn, door meting op de stortplaats of via het dichtstbijzijnde meteorologische station de volgende gegevens bijeen te brengen:

		Exploitatiefase	Nazorgfase
1.1	Neerslaghoeveelheid	Dagelijks	Dagelijkse waarden, opgeteld tot maandwaarden
1.2	Temperatuur (min., max., 14.00 h MET)	Dagelijks	Maandgemiddelde
1.3	Heersende windrichting en -kracht	Dagelijks	Niet vereist
1.4	Verdamping (lysimeter) ⁽¹⁾	Dagelijks	Dagelijkse waarden, opgeteld tot maandwaarden
1.5	Luchtvochtigheid (14.00 h MET)	Dagelijks	Maandgemiddelde

⁽¹⁾ Of via een andere geschikte methode

3. Emissiegegevens: water-, percolaat- en gasemissiebeheersing

Monsters van percolaat en eventueel aanwezig oppervlaktewater worden op representatieve plaatsen vergaard. Het bemonsteren en meten (volume en samenstelling) van het percolaat gebeurt afzonderlijk op elk punt waar percolaat uit de stortplaats vrijkomt. Referentie: General Guidelines on Sampling Technology, ISO-document 5667-2 (1991).

De controle van het eventueel aanwezige oppervlaktewater wordt uitgevoerd op ten minste twee punten, één stroomopwaarts en één stroomafwaarts van de stortplaats.

De gascontrole moet representatief zijn voor elk gedeelte van de stortplaats.

De frequentie van bemonstering en analyse staat in de volgende tabel.

Voor percolaat en water wordt voor controle een monster genomen dat representatief is voor de gemiddelde samenstelling.

		Exploitatiefase	Nazorgfase ⁽³⁾
2.1	Hoeveelheid percolaat	maandelijks ⁽¹⁾⁽³⁾	halfjaarlijks
2.2	Samenstelling van het percolaat ⁽²⁾	driemaandelijks ⁽³⁾	halfjaarlijks
2.3	Hoeveelheid en samenstelling van het oppervlaktewater ⁽⁷⁾	driemaandelijks ⁽³⁾	halfjaarlijks
2.4	Potentiële gasuitstoot en atmosferische druk ⁽⁴⁾ (CH ₄ , CO ₂ , O ₂ , H ₂ S, H ₂ , enz.)	maandelijks ⁽³⁾⁽⁵⁾	halfjaarlijks ⁽⁶⁾

(1) De frequentie kan worden aangepast aan de hand van de morfologie van het gestorte afval (in tumulusvorm, bedolven, enz.). Dit moet in de vergunning worden vermeld.

(2) De te meten parameters en te analyseren stoffen variëren naargelang van de samenstelling van het gestorte afval. Ze worden vermeld in de vergunning en weerspiegelen de uitloogkenmerken van de afvalstoffen.

(3) Als de evaluatie van de gegevens aangeeft dat langere tussenpozen even effectief zijn, kunnen deze tussenpozen worden aangepast. Voor percolaten wordt de geleidbaarheid minstens eenmaal per jaar bepaald.

(4) Deze metingen hebben hoofdzakelijk betrekking op het gehalte organisch materiaal in de afvalstoffen.

(5) CH₄, CO₂, O₂ regelmatig, andere gassen naar behoefte, afhankelijk van de samenstelling van de gestorte afvalstoffen, waarbij ernaar gestreefd wordt de uitloogeigenschappen te weerspiegelen.

(6) De doelmatigheid van het gasopvangsysteem wordt regelmatig gecontroleerd.

(7) Op grond van de kenmerken van het stortterrein mag de bevoegde instantie bepalen dat deze metingen niet vereist zijn; zij brengt dienovereenkomstig verslag uit volgens de procedure van artikel 15 van de richtlijn.

2.1 en 2.2 zijn alleen van toepassing wanneer percolaat wordt opgevangen (zie bijlage I, punt 2).

4. Bescherming van het grondwater

A. Bemonstering

De metingen worden zodanig uitgevoerd dat zij informatie verschaffen over het grondwater dat vermoedelijk zal worden beïnvloed door het storten van afvalstoffen. Minstens één meetpunt bevindt zich in het gebied waar het grondwater binnenstroomt en twee in het gebied waar het grondwater uitstroomt. Dit aantal kan verhoogd worden op basis van een specifiek hydrogeologisch onderzoek en de noodzaak van een vroegtijdige vaststelling van accidenteel percolaatverlies in het grondwater.

Om referentiewaarden voor latere bemonstering vast te stellen, moeten op ten minste drie plaatsen monsters worden genomen alvorens met het storten wordt gestart. Referentie: Sampling Groundwaters, ISO 5667, deel 11, 1993.

B. Controle

De parameters die in de genomen monsters moeten worden bepaald, worden afgeleid uit de verwachte samenstelling van het percolaat en de grondwaterkwaliteit in het gebied. Bij de keuze van de analyseparameters moet rekening worden gehouden met de mobiliteit in de grondwaterzone. De parameters kunnen eventueel indicatorparameters omvatten, zodat een verandering in de waterkwaliteit in een vroeg stadium wordt onderkend¹⁶.

	Exploitatiefase	Nazorgfase
Niveau van het grondwater	Halfjaarlijks ⁽¹⁾	Halfjaarlijks ⁽¹⁾
Samenstelling van het grondwater	Stortplaats specifieke frequentie ⁽²⁾⁽³⁾	Stortplaats specifieke frequentie ⁽²⁾⁽³⁾
<p>⁽¹⁾ In geval van veranderende grondwatermiveaus wordt de frequentie verhoogd.</p> <p>⁽²⁾ De frequentie is gebaseerd op de mogelijkheid van corrigerende ingrepen tussen twee bemonsteringen indien een interventiepunt bereikt wordt. Met andere woorden de frequentie wordt bepaald op basis van de kennis en de beoordeling van de snelheid van de grondwaterstroming.</p> <p>⁽³⁾ Indien een interventiepunt bereikt wordt (zie onder C), is verificatie noodzakelijk door herhaling van dezelfde monsterneming. Wanneer het interventiepunt bevestigd wordt, treedt een urgentieplan (dat in de vergunning is beschreven) in werking.</p>		

C. Interventiepunt

Er wordt vanuit gegaan dat er zich voor het grondwater significante nadelige milieueffecten, als bedoeld in de artikelen 12 en 13 van de richtlijn, hebben voorgedaan wanneer uit een analyse van een grondwatermonster een significante verandering in de waterkwaliteit blijkt. Een interventiepunt moet worden bepaald met inachtneming van

¹⁶ Aanbevolen parameters: pH, TOC, fenolen, zware metalen, fluoride, AS, olie/koolwaterstoffen

de specifieke hydrogeologische formaties op de locatie van de stortplaats en de grondwaterkwaliteit. Het interventiepunt wordt waar mogelijk in de vergunning vermeld.

De waarnemingen worden beoordeeld door middel van controlekaarten met vastgestelde controleregels en -niveaus voor elke lager gelegen bron. De controleniveaus worden bepaald op grond van plaatselijke veranderingen in de grondwaterkwaliteit.

5. Topografie van de stortplaats: gegevens over de gestorte massa

		Exploitatiefase	Nazorgfase
5.1	Structuur en samenstelling van de gestorte massa ⁽¹⁾	jaarlijks	
5.2	Inklinkingsgedrag van de gestorte massa	jaarlijks	jaarlijkse aflezing
⁽¹⁾ Gegevens voor de status van de desbetreffende stortplaats: het met afval bedekte oppervlak, volume en samenstelling van het afval, stortmethode, tijdstip en duur van de stortwerkzaamheden, berekening van de resterende stortcapaciteit op de stortplaats.			

ISSN 0254-1513

COM(97) 105 def.

DOCUMENTEN

NL

14

Catalogusnummer : CB-CO-97-095-NL-C

ISBN 92-78-16729-0

Bureau voor officiële publikaties der Europese Gemeenschappen

L-2985 Luxemburg

95